

ΧΙΜΑΙΡΑ

μετάφραση: Ν. Γ. Μοσχονάς

Τὸ μικρὸ αὐτὸ θεατρικὸ κείμενο μαζί με ἄλλα δύο — τὸ «Ὁ περίπατος τοῦ BUSTER KEATON» (EL PASEO DE BUSTER KEATON) καὶ τὸ «Ἡ κοπέλλα, ὁ ναύτης κι ὁ φοιτητής» (LA DONCELLA, EL MARINERO Y EL ESTUDIANTE) — ἀνήκει στὸ ποιητικὸ θεατρικὸ τρίπτυχο «Σύντομο Θέατρο» (TEATRO BREVE) (1928). Ἡ «Χίμαιρα» προσοριζόταν γιὰ τὸ τρίτο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ «GALLO» — πού ἐβγαζε στὴ Γρανάδα ἡ παρέα τοῦ LORCA καὶ πού ἦταν σύμφωνα με

τὸν χαρακτηρισμὸ τοῦ ποιητῆ ἡ «νέα γραναδινική χορδή» — ἀλλὰ τὸ τεῦχος αὐτὸ δὲν ἐκδόθηκε. Στὰ προηγούμενα ὥστόσο τεῦχη εἶχαν δημοσιευθῇ τὰ δύο ἄλλα κείμενα τοῦ τρίπτυχου. Ἡ μετάφραση ἐγίνε με βάση τὴν ισπανικὴ ἐκδοσὴ τῶν Ἀπάντων τοῦ LORCA (FEDERICO GARCIA LORCA, OBRAS COMPLETAS, RECOPILACION T VOZES DE ARTURO DEL POTO, AGUILAR, ὕγδοη ἐκδοσὴ, 1965).

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ἐρρίκος
Γυναίκα
Γέρος
Παιδοῦλα
Φωνές
..

ΠΟΡΤΑ

ΕΡΡΙΚΟΣ. Ἐχετε γειά.
ΕΞΗ ΦΩΝΕΣ. (Μέσα). Ἐχε γειά.
ΕΡΡΙΚΟΣ. Θὰ μείνω πολὺ καιρὸ στὸ βουνό.
ΦΩΝΗ. Ἐνα σκίονο.
ΕΡΡΙΚΟΣ. Ναί, ἕνα σκίονο γιὰ σένα κι

τὴν ἀγάπη,
μαζευτήκαμε ὅπως ἦρθε ἡ ὥρα
προχωρήσαμε δάλαμε μπρὸς μας μονοπά-

τια
χώματα δαθιὰ καὶ ἴσο μαρμαρένιο ἀλώνι
στρογγυλὸ μεγάλο κι ἄσπρο στ' ἄσπρα
τῶν καιρῶν
στοὺς κύκλους τῶν ἐντὸς μας τῶν ματιῶν

μα
Ὁ τῆς ἀνθρωπιᾶς μας Ὁ τὸ σπίτι μας
καὶ τὸ ραβδί μας Ἰ
πού μᾶς κρατᾷ μᾶς ἀκουμπᾷ στὸν κό-

σμο
καὶ περσεύει δείχνει δρόμο
τῆς γλύκας, Ω Ω Ω ἀγάπη,
μακριὰ σταλάξεις.

(Τρία κομμάτια σχεδίου ἀπὸ σύνθεσιν
πού γράφεται στὴ γραμμὴ πού ἀρχισε ὁ
«Σωκράτης Ἐπιταλιώτης, θαλασσινός»,
συνοδευτικὸ διδλλιο τῆς δῆς ΥΔΡΙΑΣ)

ἀκόμα πέντε πουλιὰ πού νὰ μὴ τὰ ἔχη πιάσει
πὶὸ μπροστὰ κανένα παιδί.

ΦΩΝΗ. Ὁχι, ἐγὼ θέλω μιά σαύρα.

ΑΛΛΗ ΦΩΝΗ. Κι ἐγὼ ἕνα ποντίκι.

ΕΡΡΙΚΟΣ. Εἴσαστε πολὺ διαφορετικοί,
παιδιά μου. Θὰ ἱκανοποιησῶ τὶς παραγγελίες
ὑλων σας.

ΓΕΡΟΣ. Πολὺ διαφορετικοί.

ΕΡΡΙΚΟΣ. Τί λές;

ΓΕΡΟΣ. Μπορῶ νὰ σοῦ σηκώσω τὶς βαλί-

ξες σου;

ΕΡΡΙΚΟΣ. Ὁχι.

(Ἀκούγονται γέλια παιδιῶν).

ΓΕΡΟΣ. Εἶναι παιδιὰ σου;

ΕΡΡΙΚΟΣ. Καὶ τὰ ἔξη.

ΓΕΡΟΣ. Ξέρω ἀπὸ πολὺ καιρὸ τὴ μητέρα
τους, τὴ γυναίκα σου. Ἦμουν ἄμαξ' στὸ
σπίτι της. Ὅμως, νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια,
τώρα εἰμαι καλύτερα σὰ ζητιάνος. Τὰ ἄλογα,
ἄχ, ἄχ, ἄχ! Κανένας δὲν ξέρει τὸ φόβο πού
με κάνουν νὰ νιώθω τ' ἄλογα. Πέφτει ὁ κε-
ραυνὸς πάνω σ' ὅλα τους τὰ μάτια. Νὰ ὀδη-
γῆς μιά ἄμαξα εἶναι πολὺ δύσκολο. ὦ! Εἶναι
πάρα πολὺ δύσκολο. Ἀμα δὲν φοβάσαι, δὲν
τὰ λογαριάζεις, κι ἄμα τὰ λογαριάζεις, δὲν
φοβάσαι. Καταραμένα νάναι τ' ἄλογα!

ΕΡΡΙΚΟΣ. (Παίρνοντας τὶς βαλίτσες). Ἄ-
σε με.

ΓΕΡΟΣ. Ὁχι, ὄχι. Ἐγώ, γιὰ λίγα λεφτου-
δάκια, τὰ πὶὸ μικρὰ πού ἔχεις, σοῦ τὶς σηκώ-
νω. Ἡ γυναίκα σου θὰ σ' εὐχαριστῇ γι' αὐ-
τό. Αὐτὴ δὲν φοβοῦταν τ' ἄλογα. Αὐτὴ εἶναι
εὐτυχισμένη.

ΕΡΡΙΚΟΣ. Πᾶμε γρήγορα. Στὶς ἔξη πρέπει
νὰ πάρω τὸ τρένο.

ΓΕΡΟΣ. Ἄ, τὸ τρένο! Αὐτὸ εἶναι ἄλλο
πρᾶγμα. Τὸ τρένο εἶναι μιά κουταμάρα. Κι ἐ-
κατὸ χρόνια νὰ ζοῦσα, δὲν θὰ φοβόμουναι τὸ
τρένο. Τὸ τρένο δὲν εἶναι ζωντανό. Περνάει
κι ἔχει περάσει... Ὅμως τὰ ἄλογα... Κοίτα.

ΓΥΝΑΙΚΑ. (Στὸ παράθυρο). Ἐρρίκο μου.

Μὴ λησμονήσης νὰ μοῦ γράφης. Μὴ μὲ ξε-
χνᾷς.

ΓΕΡΟΣ. Ἀ! τὸ κορίτσι! (Γελάει). Θυμᾶ-
σαι πὼς πηδοῦσε τὴ λιθιά, πὼς ἐσαρκώλω-
νε στὰ δέντρα μοναχὰ γιὰ νὰ σὲ δῇ;

ΓΤΝΑΙΚΑ. Θὰ τὸ θυμᾶμαι ὥσπου νὰ πε-
θάνω.

ΕΡΡΙΚΟΣ. Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο.

ΓΤΝΑΙΚΑ. Σὲ προσμένω. Ἀντίο.

ΕΡΡΙΚΟΣ. Ἀντίο.

ΓΕΡΟΣ. Μὴ στενοχωριέσαι. Εἶναι ἡ γυναι-
κα σου καὶ σ' ἀγαπάει. Κι' ἐσύ τὴν ἀγαπᾷς.
Μὴ στενοχωριέσαι.

ΕΡΡΙΚΟΣ. Εἴν' ἀλήθεια, ὅμως μὲ βαραι-
νει αὐτὴ ἡ ἀπουσία...

ΓΕΡΟΣ. Ἀλλὰ εἶναι χειρότερα. Χειρότερο
εἶναι πὼς τὰ πάντα προχωρᾶνε καὶ πὼς τὸ πο-
τάμι μουγκρίζει. Χειρότερο εἶναι νὰ ρθῇ ἕνας
κυκλώνας.

ΕΡΡΙΚΟΣ. Δὲν ἔχω κέρφια γι' ἀστεῖα. Πάν-
τα εἶσαι ἔτσι.

ΓΕΡΟΣ. Χά, χά, χά! "Ολος ὁ κόσμος, κι
ἐσύ πρῶτος - πρῶτος, πιστεύει πὼς τὸ σπου-
δαῖο σ' ἔνα κυκλώνα εἶναι οἱ καταστροφές
ποὺ προκαλεῖ, κι ἐγὼ πιστεύω ὅλο τ' ἀντίθε-
το. Τὸ σπουδαῖο σ' ἔνα κυκλώνα...

ΕΡΡΙΚΟΣ. (Θυμώνοντας). Πᾶμε. Πᾶνε
νὰ σημάνουν οἱ ἔξη ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή στὴν
ἄλλη.

ΓΕΡΟΣ. Ἀλλά, κι ἡ θάλασσα;... Στὴ θά-
λασσα...

ΕΡΡΙΚΟΣ. (Μὲ ὀργή). Πᾶμε, εἰπα.

ΓΕΡΟΣ. Δὲν ξεχάσαμε τίποτα;

ΕΡΡΙΚΟΣ. "Ολα τ' ἄφησα στὴν ἐντέλεια.
Κι' ἔπειτα, ἐσένα τὶ σὲ νοιάζει; Τὸ χειρότερο
πράγμα στὸν κόσμο εἶναι ἕνας γέρος ὑπηρέτης,
ἕνας ζητιάνος.

ΦΩΝΗ 1η. Μπαμπά.

ΦΩΝΗ 2. Μπαμπά.

ΦΩΝΗ 3η. Μπαμπά.

ΦΩΝΗ 4η. Μπαμπά.

ΦΩΝΗ 5η. Μπαμπά.

ΦΩΝΗ 6η. Μπαμπά.

ΓΕΡΟΣ. Τὰ παιδιά σου.

ΕΡΡΙΚΟΣ. Τὰ παιδιά μου.

ΠΑΙΔΟΤΛΑ. (Στὴν πόρτα). Ἐγὼ δὲν θέ-
λω τὸ σκίουρο. Ἄν μοῦ φέρεις τὸ σκίουρο,
δὲν θὰ σ' ἀγαπῶ. Μὴ μοῦ φέρεις τὸ σκίουρο.
Δὲν τὸν θέλω.

ΦΩΝΗ. Οὔτε κι' ἐγὼ τὴ σαύρα.

ΦΩΝΗ. Οὔτε κι ἐγὼ τὸν ποντικό.

ΠΑΙΔΟΤΛΑ. Θέλουμε νὰ μᾶς φέρεις μιὰ
συλλογὴ ἀπὸ ὀρνυτά.

ΦΩΝΗ. Ὁχι, ὄχι. ἐγὼ θέλω τὸν ποντικό
μου.

ΦΩΝΗ. Ὁχι. ὁ ποντικός εἶναι γιὰ μένα...
(Τσακώνονται).

ΠΑΙΔΟΤΛΑ. (Μπαίνοντας). Λοιπὸν τώρα
ὁ ποντικός θάιναι γιὰ μένα.

ΕΡΡΙΚΟΣ. Φτάνει! Θὰ μέινετε εὐχαρι-
στημένοι!

ΓΕΡΟΣ. Εἶπες πὼς ἦταν παλὺ διαφορε-

τικοί.

ΕΡΡΙΚΟΣ. Ναι. Πολὺ διαφορετικοί. Εὐ-
τυχῶς.

ΓΕΡΟΣ. Πῶς;

ΕΡΡΙΚΟΣ. (Δυνατά). Εὐτυχῶς.

ΓΕΡΟΣ. (Λυπημένος). Εὐτυχῶς.

(Βγαίνουν).

ΓΤΝΑΙΚΑ. (Στὸ παράθυρο). Ἀντίο.

ΦΩΝΗ. Ἀντίο.

ΓΤΝΑΙΚΑ. Νὰ γυρίσης γρήγορα.

ΦΩΝΗ. (Μακρινή). Γρήγορα.

ΓΤΝΑΙΚΑ. Θὰ ξεσταθῇ καλὰ τὴ νύχτα.
Κουβαλαίε τέσσερις κουβέστες. Ἐγώ, ἀντίθε-
τα, θὰ εἶμαι μονάχη στὸ κρεβάτι. Θὰ ξεπα-
γιάσω. Αὐτὸς ἔχει ὑπέροχα μάτια· ὅμως αὐτὸ
ποὺ ἀγαπῶ εἶναι ἡ δύναμή του. (Γδύνεται).
Μοῦ πονάει λίγο ἡ πλάτη. Ἀχ! Ἄν μπορού-
σε νὰ μὲ περιφρονήσῃ! Ἐγὼ θέλω νὰ μὲ πε-
ροφρονῇ... κι αὐτὸς μ' ἀγαπάει. Ἐγὼ θέλω
νὰ φεύγω καὶ νὰ μ' ἀρπάξει. Ἐγὼ θέλω νὰ
μὲ καίει..., νὰ μὲ καίει. (Δυνατά). Ἀντίο, ἀν-
τίο... Ἐρρίκο, Ἐρρίκο... Σ' ἀγαπῶ. Σὲ βλέπω
μικρό. Πηδᾷς στὶς πέτρες. Μικρός. Τώρα θὰ
μποροῦσα νὰ σὲ καταπῶ σὰν νάσουνα ἕνα
κουμπί. Θὰ μποροῦσα νὰ σὲ καταπῶ, Ἐρρί-
κο...

ΠΑΙΔΟΤΛΑ. Μαμά.

ΓΤΝΑΙΚΑ. Μὴ βγαίνεις. Ἔχει σηκωθῇ ἕ-
νας κρύος ἀέρας. Εἰπα ὄχι! (Μπαίνει). (Τὸ
φῶς χάνεται ἀπὸ τὴ σκηνή).

ΠΑΙΔΟΤΛΑ. (Πολὺ γρήγορα). Μπαμπά!
Μπαμπά! Νὰ μοῦ φέρῃς τὸ σκίουρο. Ἐγὼ δὲν
θέλω τὰ ὀρνυτά. Τὰ ὀρνυτά θὰ μοῦ σπάσουν
τὰ νύχια. Μπαμπάάά.

ΠΑΙΔΙ. (Στὴν πόρτα). Δὲν—σὲ—ἀκού—ει.
Δὲν—σὲ—ἀκούει. Δὲν—σὲ—ἀκού—ει.

ΠΑΙΔΟΤΛΑ. Μπαμπά, ἐγὼ θέλω τὸ σκίου-
ρο. (Ξεσπώντας σὲ κλάματα). Θέ μου! Ἐγὼ
θέλω τὸ σκίουρο.

ΔΥΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

1

Fuga

Στὸ μαῦρο στόμα ἔλαμνε ἡ γλῶσσα ἀπελπι-
(σμένη)
ὡς ὑγραίνει ὡς πλημμύραε ἀπ' τὸ πολὺ τὸ
(κλάμμα.
Χωρὶς ν' ἀκούεται φωνὴ τὰ σύμπαντα δονοῦν-
(ται
ὁ κόσμος κομματιάζεται, γκρεμίζεται, χαλιέ-
(ται.

2

Τὰ οὐνερά μας στὸν οὐρανὸ
σὰν τὰ μπαλόνια τῶν παιδιῶν
ποὺ σκάνε ξαφνικά μετ' κρότο
καὶ μᾶς τρομάζουν
καὶ δάσουμε τίς φωνὲς καὶ τὰ κλάμματα
ἀκριβῶς ὅπως τὰ παιδιά.

Βασίλης Μπουκουβάλας